

Hal Draper

Mot en ny start – på en annan väg Alternativet till mikrosekten (1971)

Problemet kvarstår: Hur ska man bygga ett revolutionärt socialistiskt parti? I USA har inget nämnvärt framsteg mot detta mål gjorts under seklets senaste tredjedel (efter andra världskriget). Målet är fortfarande detsamma, men *vägen* till detta mål kan knappast anses immunt från omvärdering.

Den väg vi hittills följt är en återvändsgata. Vi måste gå tillbaka och välja en annan väg, en som tidigare förgrenades från vår.

Den väg vi hittills trampat har ett namn: sektens väg. Vi ska utreda denna.* Vi ska se hur och när den påbörjades. Och vi ska förklara varför den leder vilse – d.v.s. till där vi nu är.

Vi kommer att påstå att historien visar att det måste finnas en annan väg, en annorlunda väg.

Faktum är att vi, utan att ha tänka igenom problemet, verkligen *startade* på en annan väg i början av 1964 när Independent Socialist Committee grundades. Dess syfte var att återuppliva oberoende socialism som en politisk tendens genom att uppmuntra till bildandet av lokala klubbar. (Den första Independent Socialist-klubben bildades hösten 1964 på Berkeleys campus.) Men då uppfattade vi den inte som ett alternativ till en organisation av sekttyp, och som resultat av det yttre tryck man utsattes för, återföll den nyfödda Independent Socialist-rörelsen till ”sektvägen”. Vi föreslår att man tänker igenom saken nu.

1. Låt oss börja med att gå tillbaks till Marx...

Det finns inget tvivel om vilken Marx' åsikt och praktik i denna fråga var. Faktum är att han förmodligen överreagerade, eftersom han var så fast besluten att inte ha något att göra med sekter, inklusive en sekt kring sig själv.

Marx betraktade de organisationer som satte upp en bestämd uppsättning ståndpunkter (inklusive Marx' egna) som sin *organisatoriska gräns* som en sekt, om denna uppsättning ståndpunkter var avgörande för dess organisatoriska form.

Varken Marx eller Engels skapade, eller ville skapa, en ”marxistisk” grupp av något slag – dvs en medlemsgrupp baserad på ett uteslutande marxistiskt program. All deras organisatoriska aktivitet pekade mot en annan väg.

Vad skulle du göra om du höll med om deras ståndpunkter och följde deras tankesätt – hur skulle du försöka tillämpa det i praktiken? Din uppgift skulle vara att föra in dessa ståndpunkter *i de rörelser och organisationer som naturligt växte fram ur den existerande sociala kampen*. Din uppgift skulle inte vara att uppfinna en ”högre” organisationsform. Din uppgift skulle vara att *genomsyra* dessa klassrörelser och klassorganisationer med dina ståndpunkter och under denna process utveckla kadrer av revolutionärer inom dessa organisationer och rörelser, och på så sätt arbeta för att efter hand lyfta rörelsen som helhet till en högre nivå.

Rörelsen som en helhet: Marx och Engels visste och sade att denna process kan och förmodligen måste involvera splittringar; de gjorde ingen fetisch av evig enhet som ett villkor

* ”Sekter” och ”sektister” har lika många olika definitioner som det finns politiska ståndpunkter. Här håller vi oss naturligtvis till en marxistisk definition. Till exempel är fördömandet av sekter, och av sekticism standard för alla reformister. För dem betyder ”sekticism” helt enkelt revolutionär marxism, och *varje* revolutionär organisation är för dem en ”sekt”. Detta orsakar en visst mått av förvirring. Ett av de dummaste exemplen kan betraktas i Lewis Cosers **Dissident**, 1:4, 1954.

för processen. Men de splittringar som de ansåg naturliga var inte sådana artificiella splittringar som uppstår då en ideologisk flygel försöker tvinga igenom abstrakta programmatiska idéer. De splittringar de förväntade sig var sådana som organiskt uppkom när nivån bland massorna höjdes. De förväntade sig sådana splittringar från två håll: från förborgerligade element som motsatte sig en klasslinje och en klasskampsinriktning för rörelsen; och från sekt-ideologer som såg klassrörelsen avlägsna sig från deras egna speciella patentmediciner och recept. De förväntade sig att sådana element skulle avsöndras, eller att de friska klass-elementen skulle vara tvungna att skilja sig från dem; men hur det än formellt kom till stånd, skulle den organisatoriska demarkationslinjen aldrig utgöras av speciella programmatiska ståndpunkter hos en ideologisk förtrupp (d.v.s. ett abstrakt program), utan istället den politiska inställningen till en pågående social kamp och den politiska nivå som utvecklingen givit klassrörelsen (d.v.s. ett konkret program, ett program som konkretiserats i den reella och aktuella klasskampen).

Under 1847 arbetade Marx och Engels för att rensa Kommunistiska förbundet, som de då hade anslutit sig till, från dess sekteristiska och konspiratoriska kvarlevor, och lyckades skapligt. Samtidigt ägnade Marx, i Bryssel där han bodde, sina organisatoriska ansträngningar till uppbygget av Demokratiska Förbundet, vilket inte ens programmatiskt var socialistiskt. Och när revolutionen bröt ut på kontinenten blev deras första åtgärd att avföra Kommunistiska Förbundet (upplösa det) som förtrupp för den organisatoriska operationen.

Under revolutionen verkade de (i organisatorisk mening) på tre nivåer i Köln, varav ingen liknade en marxistisk sekt:

- (1) i den vänster-demokratiska rörelsen (Demokratiska Förbundet) [Denna del av bilden har inget att göra med vårt nuvarande problem då den är relaterad till de politiska problemen i en borgerligt-demokratisk revolution.]
- (2) i stadens Arbetarförbund, en bred klassorganisation av rådstyp;
- (3) i sitt *eget* politiska centrum. Och vad skapade de som "sitt" politiska centrum? Inte någon organisation alls, utan istället *en tidning och dess redaktion*, d.v.s. en röst. Och det var denna redaktion som fungerade som "Marx' tendens" – betraktad som sådan både av honom själv och av allmänheten.

Under revolutionens tillbakagång, och efter att han återvänt till London, gick Marx med på att tillfälligt återuppliva Kommunistiska Förbundet. Men snart, i slutet av 1850, insåg Marx att den revolutionära krisen var över. Majoriteten av medlemmarna reagerade istället frustrerat med ett svårt fall av sekteristisk galenskap. Kommunistiska förbundet splittrades och föll sönder. Marx upprepade aldrig detta försök.

Under 1850-talet gjorde Marx och Engels inga ansträngningar att bilda någon organisation, utan koncentrerade sig uteslutande på att producera och publicera den litteratur som skulle göra det möjligt att skola en kader. Denna period avslutades först när arbetarrörelsen själv satte upp den *ad-hoc*-organisation som vi känner som Första internationalen.

Första internationalen var så långt från sektkonceptet för organisering att den aldrig klart tog ställning för kommunism. Endast med tvekan tog den ställning för en version av ekonomisk kollektivism under en senare kongress. Och den var så brett inkluderande, inom ramen för en tydlig klasskaraktär, på ett sätt som ingen skulle drömma om att kopiera idag. Hur som helst, den uppvisade en *inställning* som var raka motsatsen till sektens: istället för att starta med det Fullständiga programmet, och sedan samla ett gäng utvalda runt det, från vilket klasskikt som helst (speciellt intellektuella), ville Marx starta med de skikt inom arbetarklassen som redan var i *rörelse* – i klasskampen, även om på en "låg" nivå – och anpassa programmet till det som dessa skikt var mogna för. Det är på detta sätt man ska *starta*.

2. Marx: den negativa sidan

Inom den Första internationalens breda klassrörelse satte Marx och Engels inte upp något eget politiskt centrum *av något slag*; och det reser frågan om det berodde på att de överreagerade, eller bara var en följd av deras obenägenhet att skapa en marxistisk sekt.

I praktiken använde Marx generalförsamlingen, och sitt inflytande inom denna, som sitt ”politiska centrum”; det skulle vara enkelt att förklara varför detta inte var tillräckligt. Förmodligen kände Marx att varje annan inriktning skulle hämma hans personliga inflytande i Generalförsamlingen; men priset var att en klart marxistisk kader ännu inte hade formerats ens på ett elementärt stadium när Internationalen gick under.

Detta *negativa* faktum – inte misslyckandet med att skapa en marxistisk sekt, utan misslyckandet med att formera en marxistisk kader av något slag – är en av grundorsakerna till det sätt som olika socialistiska partier utvecklades i olika länder – även de s.k. ”marxistiska” partierna.

I England, mitt framför näsan på Marx, grundades det första ”marxistiska” centrumet av något slag av en man (Hyndman) i strid med Marx och den lilla krets av engelska socialister som direkt influerats av Marx. Han grundade detta ”marxistiska” centrum som en sekt av värsta slag, och vars förödande inflytande på den engelska marxismens utformning ännu i denna dag inte har övervunnits. *Varken Marx och Engels eller någon annan i deras krets föreslog någonsin någon annan typ av marxistiskt politiskt centrum.* Resultatet blev att Marx för den brittiska allmänheten kom att framstå som den mest hopplösa ”grundaren av marxism” i hela världen.

Det som Marx gjorde i Köln kunde ha varit ett uppenbart alternativ till sekten. Där grundade Marx’ brittiska vänner ett organ, en publikation som agerade som röst för marxistiska idéer, en modell för hur man riktar sig till klassrörelsen, en organisatör av kadrer. Inget liknande gjordes i England; det blev ett vakuum. Hyndman-sekten fyllde detta.

Eleonor Marx gjorde ett storartat arbete som organisatör av New Unionism (en militant fackförening) som samlade oorganiserade och okvalificerade arbetare, men hon gjorde det som individ, utan något annat synbart syfte. Även om hon och Aveling gjorde ett bra arbete med att agitera för oberoende politiska arbetarkampanjer i Londons proletära getton och satte avtryck som bidrog till skapandet av Labour-partiet, fick deras arbete inte till följd att en marxistisk kader, som skulle kunna göra mer av det de gjorde, utbildades och tränades.

(Detta misstag – att inte etablera *något slag av synligt politiskt centrum*, men inte i form av en sekt – upprepades senare, med mindre ursäkter, av Rosa Luxemburg i Tyskland; medan hennes polska kamrater etablerade en sekt i Polen, inte ett klassparti.)

Marx’ extrema avsky mot organisationer av sekttyp betydde inte att han var oförmögen att erkänna de positiva bidrag som vissa sekter bidragit med, men han hade inte behov av att delta i en ensidig hyllning till den historiska roll som vissa sekter spelat. Precis som hans hat mot kapitalismen inte uteslöt uppskattning av de stora positiva bidrag till samhällets utveckling som kapitalismen åstadkommit. På samma sätt som *Kommunistiska manifestet* framför vad som kallats en lovsång till bourgeoisins historiska välgörenhet, så var Marx och Engels ofta glödande i sina hyllningar till de bidrag som kommit från de utopiska sekterna.

De slösade inte tid på att beklaga det faktum att dessa bidrag först hade gjorts av sekter (ibland ganska groteska sekter, som t.ex. den Saint-Simonska ”religionen”), eftersom de förstod de krafter som pressade socialistiska ideologer in i sektformen.

Desto viktigare, tänkte de, att sätta press i en annan riktning, att påverka socialister mot en annan organisatorisk väg.

Marx sammanfattade detta i ett välkänt brev (1871):

”*Internationalen* grundades för att arbetarklassen skulle erhålla en verklig kamporganisation i stället för de socialistiska eller halvsocialistiska sekter som funnits tidigare. Å andra sidan skulle Internationalens möjligheter att påverka skeendet ha varit ytterst begränsade, om inte den historiska utvecklingen redan gjort slut på sekterismens roll. Framgångar för den socialistiska sekterismen försvarar alltid den verkliga arbetarrörelsens utveckling – och vice versa. Historiskt sett kan sekter ha sitt berättigande så länge arbetarklassen ännu inte är mogen för en självständigt organiserad historisk insats. Så snart den nått denna mognad, ter sig sekterna föråldrade och reaktionära. Detta hindrar inte att vissa drag som ständigt upprepar sig i historien också kan återfinnas i Internationalens historia. Det föråldrade försöker gärna återvinna och stärka sin ställning inom den nyskapade formen.

Internationalens historia har bestått av en *ständigt pågående kamp* mellan generalrådet och de experimentlystna amatörer och sekterister, som inom Internationalens ram sökt hävda sina egna påfund mot arbetarklassens sanna intressen.”*

Poängen är inte att på förhand exakt försöka bestämma vid vilket datum sektformen blev reaktionär, etc. Detta låter sig inte göras. Marx gav sig in i en kamp för sin *egen* väg till en revolutionär rörelse, och detta innebar att han benhårt motsatte sig sekt-idén. Att sektens möjliga bidrag inte var helt historiskt uttömda 1864 bevisades mer än nog i efterhand, men det är irrelevant för Marx’ kurs. Lassalle-”sekten” i Tyskland (se Marx’ anmärkningar i samma brev) och den ovan nämnda Hyndman-sekten i England fortsatte (tyvärr) att spela en roll – som så länge det inte fanns något fungerande alternativ dock också hade en positiv sida.

Otvivelaktigt är något ibland bättre än inget alls, men detta stycke visdom gäller inte alltid. De tysk-amerikanska emigranternas socialistiska sekt var, i Marx och Engels ögon, värre än ingenting, och de hoppades att den skulle falla sönder och försvinna. (Tyvärr finns den fortfarande med oss ett sekel senare: SLP.)

Så det följer inte, inte ens ur Marx’ totala avsky för sektformen, att alla sekter alltid är lika skadliga. Omvändningen är sann: det finns naturligtvis en väldig variation vad gäller detta. Om vi betraktar något mer närliggande än Marx’ exempel: – ”Oehleriterna” (en mikrosekt som splittrades ur den trotskistiska sekten 1935) bidrog inte med något till utvecklingen av en revolutionär rörelse, förutom som ämne för skämt (vilket man inte ska fnysa åt i svåra tider). Å andra sidan, vilket vi ska komma tillbaka till, utarbetade Independent Socialist League de viktigaste grunderna för dagens revolutionära socialism. Det är verkligen skillnad! Men det motsäger inte den enda slutsats vi vill poängtera just nu:

Det finns en väg till ett revolutionärt parti som inte är sektens väg.

3. Sektens anatomi

För att summera: Vi har sett tre angreppssätt så här långt. Ett av dem kan vi genast avfärda: att begränsa sig till enbart individuella militanter utan något politiskt centrum. Det verkliga problemet är huruvida det politiska centrat nödvändigtvis måste vara en sekt. Det är en fråga om *förhållandet mellan förtruppen och klassen*, inte bara om två organisationsformer.

Sekten etablerar sig på en HÖG nivå (långt ovanför arbetarklassen) och på en smal bas som är ideologiskt selektiv (vanligtvis av nödvändighet utanför arbetarklassen). Den hävdar sin arbetarklasskaraktär på basis av mål och inriktning, inte på sin sammansättning eller livsmiljö. Den ställer sig sedan uppgiften att höja arbetarklassen till sin egen nivå, eller uppmanar

* Marx till F. Bolte 23 november 1871 – *Red anm.*

arbetarklassen att klättra dit. Ur sitt organisatoriska värn sänder man ut grupper av spejare för att kontakta arbetarklassen, och missionärer för att omvända några här och några där. Den ser sig själv som att en dag bli ett revolutionärt massparti genom en process av tillväxt; eller genom någon eventuell förening med två eller tre andra sekter; eller kanske genom någon entrismprocess.

I motsats till detta ansåg Marx att individer inom förtruppen framförallt måste undvika att skapa murar mellan dem själva och klassen-i-rörelse. Uppgiften var inte att lyfta upp två arbetare här eller tre arbetare där till det Fullständiga programmets nivå (för att inte säga två studenter här och tre intellektuella där!), utan att hitta de verktyg som kunde få klassen, eller delar av klassen, att *som klass* röra sig mot en högre politisk och aktivitetsnivå.

Sekten ser sin frälsning endast i sitt Fullständiga program, d.v.s. i det som avskiljer den från arbetarklassen. Om, gud förbjude, någon paroll som man för fram ser ut att bli alltför populär, blir man skrämmd. ”Något måste vara fel! Vi måste ha kapitulerat till någon.” (Detta är inte en karikatyr, det är hämtat ur verkliga livet.) Marx’ inställning var exakt den motsatta. Förtruppens uppgift var att arbeta fram paroller som *skulle* bli populära i ett givet stadium av klasskampen, i den meningen att de kunde *få bredast möjliga arbetarmassor i rörelse*. Vilket betyder: röra sig kring en fråga, i en riktning, på ett sätt som kunde få dem i konflikt med kapitalistklassen och dess stat, och kapitalisternas och statens agenter, inklusive ”kapitalismens arbetarlöjtnanter” (arbetarnas egna ledare).

Sekten är en miniatyr av det revolutionära partiet i vardande, ett ”litet massparti”, en mikroskopisk upplaga eller modell av det massparti som ännu inte existerar. Rättare sagt, det uppfattar sig själv på detta sätt, eller försöker att vara sådant.

Dess organisatoriska metod är metoden ”som om”: Låt oss agera *som om* vi redan var ett massparti (i en miniversion visserligen, i nivå med våra resurser), och detta är vägen till *att bli* ett massparti. Låt oss ge ut en ”arbetar”-tidning, precis som om vi var ett arbetarparti; och om vi inte som ett riktigt massparti kan ge ut en dagstidning, så kan vi åtminstone ge ut en vecko- eller fjortondagartidning genom att tömma alla våra resurser – detta gör oss till ett litet (inbillat) massparti. (Men en sådan fasad är bara självbedräglig, eftersom om den någonsin lyckades lura en endaste arbetare, skulle han snart nog upptäcka att det inte fanns mycket bakom.) Låt oss bygga ett ”bolsjevik”-parti och vara ”disciplinerade” som bolsjevikerna. (Så, på basis av en falsk bild av ”bolsjevik”-disciplin, hämtad från leninismens fiender, ”bolsjeviseras” sekten till ett krympande, stelrande koteri, *som ersätter den politiska samstämmighetens band med sådana järnringar som behövs för att hålla samman trästavarna i en bågande tunna*.)

Det ligger en fundamental bedräglighet i uppfattningen om att vägen med miniatyrisering (efterapa ett massparti i miniformat) är vägen till ett revolutionärt massparti. Forskningen visar att den skala i vilken en levande varelse existerar inte godtyckligt kan ändras: människor kan varken existera på Lilleputtarnas eller Brobdingagianernas skala; deras biologiska mekanismer kan inte fungera i någon av dessa skalor. Myror kan lyfta 200 gånger sin egen vikt, men en tvåmeters myra skulle inte kunna lyfta 20 ton, även om den kunde existera i en sådan monstros form. Även för en organisation är detta sant: *Om man försöker miniatyrisera ett massparti får man inte ett massparti i miniatyr, utan bara ett monster*.

Den grundläggande orsaken till detta är följande: Livsprincipen för ett revolutionärt massparti är inte enbart dess Fullständiga program, vilket med lätthet kan kopieras med hjälp av en aktivists skrivmaskin och kan utvidgas och komprimeras som ett dragspel. Dess livsprincip är att som helhet delta i arbetarrörelsen, i klasskampen, inte på grund av ett beslut av Centralkommittén, utan genom att det *har sitt liv* där. Det är denna livsprincip som inte kan efterapas eller miniatyriseras; den kan inte förminskas som en seriefigur eller krympa som en

ylletröja. Precis som en kärnreaktion inträffar detta bara vid en viss kritisk massa; under den kritiska massan blir det inte bara lite mindre, det försvinner.

Så, vad är det som mikro-masspartiet kan efterapa som miniatyr? Bara masspartiets *interna liv* (en del av det i varje fall); men detta interna liv, mekaniskt kopierat, är nu skilt från den verklighet som det styrs av i ett verkligt massparti. Skilj tarmarna från ett lejons kropp, och vad har du då – inälvor. Det är därför det interna livet i en sekt har en tendens till att bli ett exercerande i överklighet, i fasader, i rituella imitationer.

Dessutom, eftersom endast masspartiets *interna liv* är tillgängligt för ritualiserad parodi, finner den etablerade mentaliteten bara gemenskap i det interna livet. Ty utanför detta interna liv upplever man en hård verklighet med isolering och oförmåga, odämpat och outhärdligt. Det har inte den minsta likhet med masspartiets externa liv. Sektens interna liv blir inte ett nödvändigt ont länkad till dess utåtriktade aktiviteter, utan mer ett mål i sig. Masspartiets arbetare retar sig å andra sidan på att behöva tillbringa en massa tid i interna avdelningsmöten, fraktionsmöten etc., även om han är en tillräckligt god marxist för att förstå att dessa saker är nödvändiga. Sektmentaliteten finner däremot tillfredställelse och välbehag bara i sådana ingrodda aktiviteter, där passande revolutionärt tal kan avnjutas, medan ett fackföreningsmöte bara är en plåga.

4. Och hur var det med bolsjevikerna då?

Men utvecklades inte bolsjevikerna från en sekt till ett massparti? Om de kunde, så kan väl vi....

Nej, det var *inte* så bolsjevikerna blev ett massparti – inte via en sekt. Och det finns inget förslag om någon sektlik organisationsform i **Vad Bör Göras?**. Alla myter om Lenins partiuppfattning har hittats på av professionella anti-bolsjeviker och stalinister, men det kan vi självfallet inte gå närmare in på här. Det följande får räcka för det aktuella problemet:

Vi följer den väg som stakas ut i **Vad Bör Göras?**. Föregångarna till masspartiet i Ryssland var inte sekter utan lokala arbetarcirklar, vilka förblev löst organiserade och grundade lösa regionala förbund. De hade inte utvecklats som avdelningar i en central organisation utan självständigt och löst organiserade, som svar på sociala strider.

Det Lenin i första hand tog som sin uppgift att organisera utomlands var inte en sekt, inte en medlemsorganisation, utan ett *politiskt centrum*: en publikation (**Iskra**) med dess redaktion. Iskra-tendensen förkroppsligades i en redaktion, inte en sekt. Den medlemsorganisation som Lenin såg framför sig var ett massparti, som inte bara bestod av dem som anslöt sig till hans revolutionära marxism, utan istället ett massparti, som var tillräckligt brett för att rymma alla socialister, i själva verket alla militanta arbetare. Det kunde rymma olika tendenser och de övertygade marxisterna kunde vara en minoritet, åtminstone för en tid.

Men Lenin gjorde inte misstaget att föreslå sekteristiska väggar mellan *sin* tendens (d.v.s. den med den korrekta linjen) och den breda kämpande klassrörelsen, han gjorde inte heller det andra misstaget: att negligera bygget av ett *politiskt centrum* och därigenom en *marxistisk kader*.

Det var bolsjevikerna och högern, inte Lenin, som hellre splittrade partiet än släppte fram en vänster-majoritet. Inte heller under de år som bolsjevikpartiet byggdes upp gjorde Lenin en dygd av nödvändigheten: Han ansåg inte att partiet måste begränsas till enbart bolsjeviker. Tvärtom slogs han konsekvent för uppfattningen om ett brett parti, i vilket vänstern hade lika stor rätt som högern att ta hand om ledningen efter en demokratisk röstning. Det var detta som splittringen handlade om, vad gällde det organisatoriska.

Naturligtvis bestämde det illegala tillstånd som rörelsen verkade i på många sätt de organisatoriska formerna, men det var inte illegaliteten som var orsak till att Lenin vägrade att bygga en bolsjevikisk sekt. Om Iskra hade grundats i Petrograd istället för utomlands skulle inte den huvudsakliga relationen ha varit annorlunda; och faktum är att när en viss legal status erhöles, under en kort period efter 1905 års revolution, blev en av konsekvenserna en tillfällig fusion mellan bolsjeviker och mensjeviker i ett förenat massparti, *även om Lenin behöll ett politiskt centrum i form av en publikation och dess redaktion*. Att ett visst mått av legalitet uppstod fick inte Lenin att formera en bolsjevikisk sekt, utan ledde honom i motsatt riktning, mot enhet med mensjevikerna i ett massparti (inte förening av de ideologiska, politiska centra).

Men var inte både bolsjevikerna och mensjevikerna ”fraktioner” i det splittrade partiet? Jo, formellt sett var de det; men jag upprepar, en fraktion betydde något annat på den tiden. På båda sidor, liksom för andra organiserade tendenser i den ryska rörelsen, fungerade ”fraktionen” som ett *offentligt politiskt centrum* med dess *publikation och redaktion* som bärare av politiken.

Dessa fraktioner (bolsjeviker såväl som mensjeviker) var inte ”medlemsorganisationer” på samma sätt som de sekter vi sett byggas. Studera de dokument som Lenin skrev strax före 1914, när den Socialistiska internationalens byrå undersökte frågan om enheten mellan bolsjeviker och mensjeviker: Lenin visar upp statistik över tidningarnas spridning, finansiella bidrag etc. för att visa att bolsjevikerna hade stöd av majoriteten bland de socialistiska arbetarna i Ryssland, men *inte* medlemskap. Inte heller väntade sig någon några medlems-siffror. Ty medlemsorganisationerna i Ryssland var lokala och regionala partigrupper som kunde bestå av både bolsjevik- och mensjeviksypatisörer, eller från tid till annan kunde skifta i stöd från den ena till den andra. Varje gång en ”partikongress” eller konferens skulle hållas, måste varje partigrupp bestämma om den ene eller andre skulle delta, eller båda.

Vad detta visar är att både bolsjeviker och mensjeviker organisatoriskt *inte* var *medlems-sekter*, och inte ens ”fraktioner” i någon organisatorisk mening som är relevant idag. Vad var de? Båda var *politiska centra*, baserade på propaganda/publikationsverksamhet, plus en central organisationsapparat för att hålla kontakt med alla delar av arbetarrörelsen, genom ”agenter”, litterära medarbetare, etc. (Detta *plus* är ett avgörande tillägg, men vi ska inte uppehålla oss vid det nu.) Individuella partimedlemmar eller partigrupper, kunde bestämma om de ville distribuera Lenins eller mensjevikernas tidning, eller ingen av dem – många föredrog ett ”icke-fraktionellt” organ som det som Trotskij gav ut i Wien; eller så kunde de använda de bolsjevik-publikationer som de gillade plus de från mensjevikerna och andra, helt efter fritt tycke.

Uppenbart var mycket av detta påverkat av illegaliteten; mycket också av splittringen mellan bolsjeviker och mensjeviker, etc. Vi föreslår inte detta som en automatisk modell för oss idag; vi diskuterar det av just det motsatta skälet: nämligen därför att det finns en del som felaktigt tror att bolsjevikerna utvecklades i form av en sekt och felaktigt föreslår ”en sekt av bolsjevik-typ”, som en modell. *Men det fanns aldrig någonting sådant som en ”bolsjeviksekt”*. Den uppfinnningen kom senare, med Komintern.

Hur som helst är det uppenbart att vi måste dra följande preliminära slutsats: Om bolsjevikpartiet inte utvecklades till ett revolutionärt parti längs sektens väg, så måste det finnas en annan väg.

Den historiska slutsatsen går faktiskt längre: *Det finns inget revolutionärt massparti, eller ens semi-revolutionärt massparti, som någonsin blivit ett massparti längs sektens väg*.

Detta bevisar inte att det inte någon gång kan ske. Det är inte något bevis i sig själv att det är för evigt omöjligt att en sekt skulle kunna utvecklas till ett massparti på något organiskt sätt,

d.v.s. att man vid någon tidpunkt inser att man är på fel väg och väljer en annan kurs. Men vi är inte intresserade av att bevisa det. Man behöver bara inse att det måste finnas en annan väg – en väg som faktiskt följts av revolutionära socialister, med större eller mindre framgång.

Vad som bevisats är att sektens väg inte okritiskt ska följas, utan eftertanke, som om det var den enda möjliga eller tänkbara. Tvärtom har sektens väg hittills aldrig fungerat. Det som fungerat är en helt annan väg, en som därför åtminstone är värd att överväga.

5. Hur och när sektformen uppstod igen

Denna andra väg försvann ur de flesta revolutionära marxisters medvetande ganska nyligen – under Komintern-perioden.

Det mäktiga historiska skeende som förde den i glömska, och drog fram sektvägen i ljuset, var utvecklingen efter Första världskriget då Komintern förde fram bildandet av revolutionära partier som en omedelbar ”kris”-åtgärd. I varje land måste ett revolutionärt parti skyndsamt bildas, även om det så måste odlas fram i drivbänk; detta var ett krav i Kominterns *Tjugoen villkor**. Motivet var klart: världsrevolutionen stod på dagordningen i hela Europa. *Och det var helt riktigt att världsrevolutionen stod omedelbart på dagordningen* (i Europa).

Men vi vet nu att det var helt omöjligt att bilda genuina revolutionära partier genom en snabb rekryteringsprocess. (I varje fall inte revolutionära partier som kunde nå framgång.) Detta är det viktigaste skälet till varför fienden (i första hand socialdemokratien) kunde krossa denna europeiska revolution. Och detta nederlag blev en vändpunkt i modern samhällshistoria: dagens värld är i huvudsak en följd av detta.

Den mest kända konsekvensen var stalinismens framgång – staliniseringen av såväl kommunistpartierna som Ryssland. Som bieffekt drabbades även de strömningar som avvisade stalinismen och bröt med den: De såg i allmänhet rörelsens degenerering som en konsekvens av staliniseringen, istället för att se staliniseringen som en konsekvens av rörelsens nederlag och degenerering. Enligt den första uppfattningen var revolutionär framgång avhängig av att man formerade en förtrupsledning som inte var stalinistisk, som var sant revolutionär – d.v.s. att man formerade en förtrupsledning som hade den Korrekta Linjen, vilket skulle vara tillräckligt. Den forcerade processen av att bygga ett revolutionärt ”parti” genom att utforma sina egna *Tjugoen villkor* (oberoende av den objektiva kontexten i de ursprungliga *Tjugoen villkoren*) togs för given av en ny generation av revolutionärer och kvasirevolutionärer för vilka historien tagit sin början 1917.

Resultatet blev en första våg av ”bolsjevik”-sekt – d.v.s. sekt som försökte efterlikna det de trodde var bolsjevikiskt – under den första perioden av den europeiska revolutionens nedgång.

Ett typiskt exempel var de italienska ”bordigisterna”, – och andra skapelser inom Kominterns infantilvänster – en riktning som Lenin hade angripit i sin ”**Vänsterismen**” – **kommunismens barnsjukdom**. Det är tydligt och välkänt att dessa välmenande, men klart okunniga, vänsterister inte då visste någonting om hur bolsjevikpartiet verkligen hade byggts upp. För dem var de *Tjugoen villkorens* ultimatum inte någon speciell krisåtgärd som följsamma revolutionärer tog till i den inte-speciellt-vanliga situationen då en revolutionär kris plötsligt dyker upp, och det inte finns ett revolutionärt parti tillhands. För dem blev denna krisåtgärd, denna desperata krisåtgärd, normen – den ”normala bolsjevikiska” åtgärden... även då det inte fanns en historisk situation som motiverade att man tog sin tillflykt till de *Tjugoen villkoren*.

* Se ”Villkoren för anslutning till Kommunistiska Internationalen” i dokumentinsamlingen [Kominterns andra kongress](#) – Red anm.

Denna genväg, vanligtvis generaliserad, till ett revolutionärt ”parti” (eller en kopia av det) går så här: Du höjer det Korrekta programmets fana *för att fastställa dina organisatoriska gränser*. Du gör detta oavsett den objektiva situationen eftersom det är ett överhistoriskt imperativ. Du gör detta tillsammans med vem helst du har i närheten – t.ex. två andra goda vänner. (Ty sades det inte under krigets mörka år att Lenins bolsjevik-parti hade reducerats till en handfull?) Du utropar dig själv till Det Revolutionära Partiet och eftersom du har det Korrekta Programmet kommer arbetarna så småningom att knacka på din dörr... Och du har din sekt.

6. En snabb titt på den trotskistiska sektens mönster

Att Trotskij under flera år tvekade inför att bryta med kommunistpartierna berodde bland annat på det faktum att inte heller han såg något annat alternativ än att bilda en trotskistisk sekt – en slutsats han motvilligt drog.

Man måste komma ihåg, att under hela *hans* politiska utveckling (d.v.s. före 1914) hade Trotskij aldrig förstått vad det var Lenin höll på med. Under decennier hade han fört en bitter kamp mot Lenins organisatoriska kurs, vilken han fördömt som en ”splitrings”-linje. Vad var det i ”splitrings”-linjen som skrämde honom? Det var inriktningen mot att formera ett distinkt politiskt centrum kring ett Fullständigt och Korrekt program – inte basera en sekt på det Fullständiga programmet, utan mer ett politiskt centrum.

Trotskijs verksamhet som organisatorisk ”fredsmäklare” i den ryska rörelsen innebar att han (precis som Luxemburg i Tyskland och de flesta inom ”vänstern” i Andra internationalen) aldrig förstod det säregna i Lenins väg till ett revolutionärt parti. Under det mesta av Trotskijs politiska liv var den enda organisatoriska kurs han kunde förstå antingen sektens och splitringsens väg (vilket är hur han tolkade Lenin) eller träsket av ”partienhets”-månglande.

Det är ironiskt att staliniseringen av kommunistpartierna *tvungade* Trotskij att bilda sitt eget ”politiska centrum” (Vänsteroppositionen) *inom kommunistpartierna* – d.v.s. inom den stalinistiska rörelse som inte tolererade något oppositionellt politiskt centrum över huvudtaget! Den väg han hade fördömt inom socialdemokratin i Ryssland före kriget (där den hade varit möjlig) var densamma som han tvingades att ta inom den stalinistiska rörelsen (där det var omöjligt).

Det är därför inte särskilt förvånande att de trotskistiska grupperna, när de inte längre kunde fortsätta med Vänsteroppositionens politiska centra inom kommunistpartierna, helt naturligt antog den enda andra form de kände till: sektens. Trotskij gjorde detta utan tvekan mycket motvilligt; det är därför det nästa experimentet blev entrism i socialdemokratin, med förhoppningen att en icke-sekt-väg till masspartiet kunde hittas där. Det substitut de satte sitt hopp till var att inhysa den revolutionära partikadern i den massrörelsen som de antog att socialdemokratin representerade. Det skulle gå för långt att driva denna historia vidare här.

Den poäng vi är intresserade av är denna: före och efter detta ”entrism”-experiment skapade detta ogenomtänkta accepterande av ”bolsjeviksekten” en uppsjö av mikro-sekter som skalades av från den trotskistiska makro-sekten från 1930-talet och framåt. I USA gjorde dessutom frånvaron av en politisk massrörelse inom arbetarklassen det så mycket svårare att se någon annan väg.

7. Erfarenheterna från WP/ISL

Det finns ytterligare ett fall som behöver diskuteras nu, eftersom det berör våra närmaste föregångare: Workers Party/Independent Socialist League 1940-58. Kortfattat (även om det förtjänar en längre diskussion någon annan gång) var utvecklingen den här, i tre stadier:

1. *Bildandet av Socialist Workers Party ur SP.* – Trotskisternas entrism i Socialist Party (ett havandeskap i socialdemokratins mage) upphörde i slutet av 1937 när Trotskij (och med honom delar av det trotskistiska ledarskapet kring Cannon) bestämde att världen, inklusive USA, stod på randen till en revolutionär situation. Detta utlöste omedelbart mönstret med de *Tjugoen villkoren* (den här gången åtminstone också motiverad av en upplevd krissituation). Inom detta mönster måste, som vi sett, Det Revolutionära Partiet till varje pris, med fanan höjd och program i hand, i god tid kungöra för världen att man är beredd inför revolutionens våg. SP:s högerflygel var lika angelägna om att utesluta oss som Trotskij var för att gå ur: det konkreta resultatet blev ett samarbete. Hursomhelst, i början av 1938 utropades ”Socialist Workers Party” inför USA:s arbetarklass, och senare samma år utropades på samma brådstörtade sätt ”Fjärde internationalen”.

Det fanns ingen tvekan om på vilket sätt det nya partiet uppfattade sig självt: det var Det Revolutionära Partiet som äntligen förunnats världen, och det skulle snabbt växa tills det blev den ledande kraften inom arbetarklassen – förhoppningsvis i god tid för att leda den antågande revolutionen. Genom att föra fram det Fullständiga och Korrekta programmet skulle sekten (d.v.s. ”partiet” som nu existerade) få fart på vägen till masspartiet.

Krigsutbrottet punkterade denna oomtvistade syn på två sätt. Det som är mest känt är att det Fullständiga programmet visade sig inte vara fullständigt på något sätt, och inte heller korrekt. (Försvaret av Sovjetunionen, Hitler-Stalin-pakten, utvecklingen av stalinistisk imperialism, invasionen av Finland, Polen, etc.) Mer intressant här är den andra fråga som figurerade i striden 1939-40 och som skakade och splittrade organisationen: den så kallade ”organisatoriska frågan”.

För det som hände (som vi vid den tiden i detalj behandlade i ett långt dokument benämnt *Kriget och byråkratisk konservatism*) var att *sekten-som-kallade-sig-själv-ett-parti reagerade på krigsutbrottet som en ... sekt*. Vi förstod inte det då: Vi kallade det ”byråkratisk konservatism” inom Cannons ledarskap. SWP:s sektbeteende blev tydligare efter splittringen än innan: SWP genomlevde hela krigsperioden som en mussla: Man drog sig tillbaka inom sitt skal, för att skydda sin geléliknande kropp, och förklarade att dess politik var att ”rädda sin kader” genom att sätta den på hyllan för en tid, istället för att försöka finna vägar och metoder för att härda kadern i kamp under kriget.

2. Som total kontrast följde Workers Party, som vi grundade efter splittringen, en kurs som kan beskrivas som det ”lilla masspartiets”. Och vi agerade verkligen som ett ”litet massparti”, inte bara pratade om det. D.v.s. WP gav sig energiskt och militant in i aktiviteter som endast ett massparti kunnat utföra, om ett sådant hade funnits – utmärkt revolutionärt oppositions- och arbetsplatsarbete på fabriker och i fackföreningar, beledsagat av massspridning av en agiterande folklig veckotidning m.m.

Visserligen kunde detta ”massparti”-arbete bara utföras i relativt liten skala – eller, vilket är samma sak, i en större skala vid ett fåtal mycket begränsade tillfällen – vi var ju ett mycket litet ”massparti”. De bakomliggande antagandena var fortfarande desamma: revolutionära kriser vid krigsslutet, eller däromkring, och snabb tillväxt i takt med vårt arbete.

Denna inriktning kunde verka förnuftig, om än bara tillfälligt, av uppenbara konjunkturella skäl: *vi var den enda, enbart och entydigt socialistiska oppositionella tendensen inom arbetarrörelsen under hela krigstiden*. Detta var en monopolsituation som inte någon annan innehåft sedan dess! En ”industrialisering” eller ”proletarisering” av våra medlemmar hade varit relativt enkel på grund av krigssituationen (för dem som inte blev inkallade). Det är inte oväsentligt att det på grund av lönerna i industrin, hängivna medlemmar och astronomiska medlemsbidrag baserade på lönen, aldrig varit lättare att finansiera en verksamhet. Kort sagt, under denna begränsade period och speciella situation, kunde den glödande aktiviteten skyla över motsättningarna i att en sekt agerar

som ett-litet-massparti.

Man kan kanske invända att om kriget utmynnat i revolutioner i Europa och Amerika, som man antagit, så kunde denna kurs ha blivit historiskt rättfärdigad. Jag är inte intresserad av att diskutera detta, eftersom jag inte är intresserad av att försvara någon teori om oundviklighet; inte heller i att hävda att om vi hade varit "smartare" så kunde vi ha gjort något annat. Inget av detta rör kärnfrågan, jag nämnde det bara för att få bort det från diskussionen. I nuläget är jag bara intresserad av att förklara hur och varför den "lilla massparti"-sektens kurs tillfälligt och konjunkturrellt var möjlig och hoppingivande.

3. Räkenskapsdag kom 1946. Detta år är en vattendelare. När året grydde började det stå klart för de flesta att den emotsedda efterkrigsrevolutionen hade avbrutits, eller inte ens hade inletts. Vi tvingades till en grundlig omorientering.

Det var av detta skäl som en slutlig uppgörelse med den systematiskt-sekteristiska gruppen i WP ("Johnson"-klicken) kom till stånd 1946. Denna klick hade ett fraktionsprogram – i realiteten ett program för varje tänkbar situation. 1946 reagerade Johnsonfraktionen formellt mot den nya vändningen av situationen genom att med dubbel styrka hävda att revolutionen fanns runt hörnet, att sovjeter kunde förväntas inom två år, att kapitalismen hade kollapsat i hela Europa och makten fanns på gatorna: med andra ord, med den sekteristiska mentalitetens typiska fantasteri när den drabbas av en otrevlig verklighet.

Följdriktigt förde de också fram ett program som ställde "kampgrupper" (då kallade "fabrikskommittéer") mot de nu kontrarevolutionära fackföreningarna, som hade blivit statsorgan, etc. Under detta svamlade packade dessa systematiska sekterister ihop och flyttade in i SWP, där de drev starkt fraktionell verksamhet för en kort tid, innan de reste sin egen fana inför hela världen i en egen sekt, vilken sedan delade sig, etc.

Samma år kom ett annat försök att omorientera Workers Party, av mera seriösa personer. Det var ett försök att *teoretisera och systematisera* (d.v.s. tänka igenom) konceptet med "lilla massparti"-inriktningen, inte bara som en *ad-hoc* reaktion på krigets omständigheter (som det varit) utan som ett allmänt och tidlöst koncept, som nu var än mer användbart. Begreppet "litet massparti" var uppfunnet och nedtecknat, men avvisades av organisationen.

Efter denna diskussion, och med USA:s politiska situation raskt på väg in i mörkret (kalla krigsklimatet, McCarthyismen, etc.), tvingades organisationen nyktert att inse att dess framtid skulle bli som en sekt bland andra. I teser som presenterades 1948, och diskuterades tills de antogs 1949, accepterade organisationen med stor majoritet några grundläggande sanningar: att det *inte* var ett "parti", mer än till namnet; att det inte existerade något socialistiskt "parti" i landet; att alla socialistiska grupper, inklusive vår, i realiteten var sekter – eller som bäst "propagandagrupper"; att man bara kunde hoppas att bli en bra sekt, en känslig sekt, istället för en korkad, excentrisk och självbedragande sekt; att man, även om omständigheterna inte gjorde något annat än en sekt möjlig vid denna tid, kunde besluta att inte fortsätta med en sekteristisk politik i förhållande till arbetarklassen och dess rörelser; och andra konkretiseringar av denna inställning. Som följd av detta bytte organisationen namn från Workers Party till Independent Socialist League.

Allt detta var mycket känslösamt när det pågick. Jag tror att ISL var den bästa och mest förnuftiga sekt som var möjlig. Men det var inte till någon hjälp mer än ett par år. Under 1950-talet dränerades hela vänstern. ISL slets inte sönder av tokigheter och sekteristiska fantasier, det vittrade sakteliga bort och försvann. Medan andra socialistiska sekter genomgick politiska jordbävningar, tynade SP bara bort och SWP förvandlades till ett stalinistiskt bihang.

8. Vad är ett "politiskt centrum"?

Då allt som vi redogjort för ovan genomfördes utan någon eftertanke, utan någon analys av skillnaden mellan den ena eller andra vägen, måste vi nu efterklokta reda ut saken. Ur det ovan sagda kan man utläsa att när man i praktiken upprättat ett "politiskt centrum", till skillnad från en sekt – d.v.s. ett icke-medlemspropaganda/skolningscentrum till skillnad från en medlemsgrupp begränsad av sina organisatoriska ramar – har detta skett i form av *ett publikationsföretag och dess redaktion, med större eller mindre vidhängande organisatorisk apparat för att utföra det politiska centrats uppdrag.*

Faktum är att denna väg har blivit betydligt vanligare än det kan verka av ovanstående redogörelse. I det nuvarande USA kan man redan vid en hastig överblick se flera exempel. Det är sant att den radikala scenen verkar vara beströdd med sekter, men det finns flera tendenser som inte är organiserade i form av sekter utan i form av politiska centra kring en publikation.

1. Kanske mest framgångsrik, politiskt, har den tendens som representeras av **Monthly Review** varit – d.v.s. det något strukturlösa spektrum av stalinistisk politik som är oberoende av KP. Även om tidskriften haft uppgift både som uttryck för och som organisatör av en politisk tendens, så har ännu inte någon (medlems-) organisation utkristalliserats, förutom som några provisoriska grupper av "vänner", medarbetare eller liknande. Samma sak gäller än mer för **Guardian**. Det är tveksamt om dessa båda någonsin haft, eller har, ett perspektiv av att någon dag bidra till ett revolutionärt parti; de tänker säkert i första hand på att påverka vänstern med sina specifika idéer.
2. Ett annat relativt framgångsrikt exempel är **Liberation**, men till kostnaden av det som ursprungligen var dess egen politik. Detta magasin grundades som ett politiskt centrum för den total-pacifistiska tendensen. Som sådan har det varit en nullitet; total-pacifismen har aldrig varit dödare. Faktum är att det förvandlades till något annat, med pacifism endast som grädde på moset. Eftersom dess politik är förvirrad är det inte särskilt betydelsefullt som politiskt centrum. Det har levt vidare huvudsakligen med en diffus, radikal journalism.
3. **Dissident** grundades mer eller mindre medvetet som ett försök att upprätthålla något som liknade ett politiskt centrum, utan sektorganisering, av personer som blivit socialdemokrater i ett land utan socialdemokrati. Senare slogs **Dissident** samman med L.I.D. på något sätt. L.I.D. är ett intressant exempel på något som ursprungligen var en medlemsorganisation, men som, när deras medlemmar försvann, omvandlades till ett slags politiskt, socialdemokratiskt, centrum, – men *inte* kring en tidskrift. **New Leader** var ett annat exempel på ett socialdemokratiskt (CIA) försök med ett politiskt centrum utan en medlemsorganisation. Alla dessa exempel är, var och en på sitt sätt, starkt beroende av sin finansieringskälla.

Faktum är att nästan varje politisk tidskrift tenderar att bli ett politiskt centrum av något slag, genom sin natur som spridare av idéer. Jag har nämnt flera olika exempel för att visa att det kan finnas en stor variation. Det finns ingen organisatorisk modell som vi enkelt kan kopiera.

Poängen är att få en allmän idé om en kurs som inte leder mot bygget en medlemssekt, och sedan utarbeta våra politiska uppfattningar och mål i samstämmighet med denna. Det som först och främst är utmärkande för den kurs vi önskar ta är att *vi vill bygga ett politiskt centrum som har som mål att skapa förutsättningarna för ett revolutionärt socialistiskt parti.*

9. Vad är det vi vill uppnå?

Om vi rensar bort alla nationella säregenheter och sådant som är tids- och platsbundet lyckades Lenin organisatoriskt genomföra döljande. Den mödosamt formerade bolsjevik-tendensen uppnådde med tiden tre saker – tre saker som, enligt min mening, passar för varje fall, och säkert passar för det som vi är tvingade att göra.

Bolsjevikernas bildningsprocess:

1. skapade en *grundläggande lära*, en stomme av politisk litteratur som uttryckte en enhetlig modell för revolutionär socialism;
2. skapade en *kader av partiarbetare och militanter* runt denna politiska kärna;
3. etablerade sin egen ”typ av socialism”, *tydligt närvarande i vänsterpolitiken med sitt eget ansikte och namn*.

Detta sammanfattar också vår uppgift.

Vi har inget verkligt behov av att nu förutse eller exakt ange hur framtidens revolutionära parti kommer att skapas. Hur det än sker, är det bara om dessa tre saker uppnås som resultatet kan bli framgångsrikt.

Om vi ser på våra uppgifter utifrån dessa riktlinjer, så kommer vissa aktiviteter att tillmätas större betydelse och prioritet än andra. Sekten ser till exempel publicerandet av litteratur som en aktivitet bland andra, och inte som något med hög prioritet. Förutom ett undantag tenderar det att hamna i botten av agendan. Undantaget är utgivningen av en ”mass”-tidning, vilket brukar ta överhanden så att inget annat kan utträttas. Ur vår synvinkel är detta ett allvarligt misstag vad gäller prioriteringar. *Att skapa (och publicera och distribuera) en stomme av litteratur är att upprätta det politiska centrum på vilket allt annat beror.* Det är nyckeln till framgång. Den första uppgiften för denna litterära stomme är att formera kadrer – att tillhandahålla politisk föda för att fostra kadrer. Utan detta är det inte möjligt att skapa en frisk kader.

Sådana kadrer kommer naturligtvis att utvecklas lokalt. Ett politiskt centrum har en enorm fördel framför hopen av National- och Centralkommittéer som utfärdar direktiv, teser, disciplinärenden, etc. till sitt mikro-imperium av mini-avdelningar. D.v.s. de förstnämndas relationer med lokala klubbar, socialistiska grupper, fackföreningar, arbetargrupper och individuella aktivister, kan vara obegränsat *varierade och flexibla*. Medan de senares relationer är uppdelade i två typer; med medlemmar, där relationen är styrd av interna regler; med icke-medlemmar, en relation som försvåras av organisatoriska barriärer. Efter en inledande period, under vilken ett stort förberedelsearbete måste utföras, ser vi fram mot långt fler kontakter med lokala kadrer – och med ett helt annorlunda samarbete som erbjuder nya möjligheter.

Avsikten med denna artikel är inte att lägga fram ett program för de kommande sex månaderna. Vi ser redan långt mer än vi kan hantera. Och det är bara att sätta igång; för vi kommer att göra bra ifrån oss med dessa riktlinjer, om vi klarar att komma igång inom ett år.

Vi måste ha ett långtidsperspektiv. Det vi har här är inte ett kvick-fix-schema utan dess raka motsats: en rad av förberedelser för framtiden som först kan bära frukt efter ett långt arbete. Vi måste tänka i termer av åtminstone en Tioårsplan. (Jag säger tio år eftersom det ett jämnt och snyggt tal och kallas decennium.) Vi tillbringade det senaste decenniet i två återvändsgränder. Om vi, vid slutet av 70-talet, har lyckats med de tre grundläggande uppgifterna som listats ovan, då har vi tagit de första viktiga stegen mot ett revolutionärt parti.

Översättning: B. Svensson